

ՎԵՐԱԾՆՈՒՆԴ

Ո՛հ, անդոն աշխարհի, ո՛հ, սոսկում նըմարսին,
Կիրքեր՝ ուր կ'ըստալի այս մեր դարն, անդադրում.
Կ'ընթանան, ամէն տեղ՝ խաժամութ խաւարչին,
Ապրողներն այն, որ են մեռելներ լոկ շարժուն:

Կ'սարսփողեն շարունակ իրենց սին կեանքն ազատ.
Բայց Տանարը հոգւոյն կ'փրչի՝ յամբ՝ անոնց ներսն.
— Թէ՛ Քրանսան ընդ երկար եղաւ խոռվին այդ զազիր,
Տէր, իրեն կ'դարձնենք իր անդորրն՝ քու յոյսերդ:

Արուեստի՝ խորհուրդի՝ խօսքի զգօն վարպետներ,
Մենք որ, շատ տեսնելնէս, ալ քախիծն ունինք սուրբ,
Սիրենք. — ա՛խ, այս առտու հասկըցայ ամէն ինչ:

Ալ ոչինչ ողովէ պիտի աչխս յես այսու.
Մըշտամեռ, բայց յԱստուած ծնելով միշտ վերստին,
Պիտի՛ քալեմ, խընդունակ, մէջս՝ յաւերժ կեանքին յոյսն:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

LOUIS LE CARDONNEL

1916, Գանիրի

ԲԱՅ ՄԵԶ, ՏԷՐ...

«Երանի՛» քսիր «Հոգւով աղփացաց»:
— Մինչ մենք կը տուայսինք՝ դարերէ ի վեր...
Կարէ՛ մեր սիրսին՝ սիրոյ շողն ամսեռ.
Հեռացո՛ւր մենէ խաւարն ամպամած,
Ու կենսանորոգ Յոյսի դուռը բաց...:

«Երանի՛» քսիր, Տէ՛ր, «Ողորմածաց»:
— Աղիմներ մեր՝ տե՛ս, կը գալարուին:
Մեզմէ՛, զովացո՛ւր՝ տապը ծառային.
Բուժէ՛ մեր քաղցին վերքը խորաբաց,
Ու Առաստըտան Ուրախ դուռը բաց...:

«Երանի՛» քսիր, Տէ՛ր, «Սրբաւորաց»:
— Տե՛ս, մեզ կ'անցնիսն սարսափն ու քախիծ:
Ծաղէ՛ մեր հոգւոյն յոյսի ցոլին անբիծ.
Վանէ՛ մեր վրայէն շանքը երկնասլաց,
Ու Խրախոյսի Հրգօր դուռը բաց...:

«Երանի՛» քսիր «Հեզ ու խոնարհաց»:
— Ա՛հ, մեզ կը պրկեն տանջանքի լարեր:
Շողէ՛ մեր խանդին հաւաստի շաղեր.
Կայծակէ՛, Տէ՛ր, ի՛ժը երախտաց,
Ու Երջանկութեան Խաղաղ դուռը բաց...:

«Երանի՛» քսիր «Սիրտեռն զըրած»:
— Մինչ մեզ հալածեն վայրագ վտանակներ,
Յօղէ՛ մեր իղձին զուրքի կայակներ.
Շամբէ՛ քիւր ոյծին կողը անբզգամ,
Ու Երանութեան Վըտեմ դուռը բաց...:

«Երանի՛» քսիր «Խաղաղաւորաց»:
— Դեռ մեզ կը նըզմէ՛ բրնձուրիւնն անեղ,
Փրբէ՛ ժանտ շրդան բրնձնեցովդ ուժեղ.
Փարաւէ՛, ո՛վ Տէ՛ր, մեր սարսուռն ի բաց
Ու Ազատութեան քերտի դուռը բաց...:

«Երանի՛» ներուղ շեշտեն անզատում,
Ծիրանի յոյսեր ծրնան անհասնում.
— Բայց կ'ընկնեն դեռ մեզ՝ շիւտն ու գուլում...
Ու ա՛յս է երէ՛ մեր հակսին զըրուած,
Խրէ՛ այժմէն, Տէ՛ր, հոգին մեր խռոված,
Ու մեզ՝ Փրկարար Մանուան Դուռը բաց...:

Երուսաղիմ

ՅԱԿՈԲ ԴՊԻՐ